

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев1 49/2021
05.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ружа Којић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Одред жандармерије у Краљеву, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради уплате доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3401/17 од 27.11.2017. године, у седници већа одржаној 05.09.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3401/17 од 27.11.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 176/17 од 24.04.2017. године обавезана је тужена да за тужиоца уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања и то за додатке на плату по основу ноћног рада, рада у нерадне дане верских и државних празника и прековременог рада у периоду од 24.07.2009. године до 30.11.2011. године, на основуцу коју чине износи одређени у овом делу изреке, по стопи важећој на дан уплате. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 18.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3401/17 од 27.11.2017. године, одбијена је жалба тужене и потврђена наведена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Решењем Врховног касационог суда Рев2 1988/18 од 13.09.2018. године, ставом првим изреке, прихваћено је одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3401/17 од 27.11.2017. године, као изузетно

дозвољеној. Ставом другим изреке, укинуте су пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3401/17 од 27.11.2017. године и пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 176/17 од 24.04.2017. године и одбачена је тужба тужиоца.

Одлуком Уставног суда Уж 14733/18 од 25.10.2021. године усвојена је уставна жалба тужиоца и утврђено је да је решењем Врховног касационог суда Рев2 1988/18 од 13.09.2018. године подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије, поништено је решење Врховног касационог суда Рев2 1988/18 од 13.09.2018. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3401/17 од 27.11.2017. године.

У поновном поступку, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013 - УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту ЗПП).

Правноснажном пресудом одлучено је о самосталном тужбеном захтеву тужиоца према туженој – послодавцу за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање на додатке на плату по основу прековременог рада, рада ноћу и рада у дане државних и верских празника, исплаћене у извршењу правоснажне пресуде којом су ти износи досуђени.

Нижестепени судови су, на основу утврђеног чињеничног стања, донели одлуку о тужбеном захтеву, у складу са правним ставом Врховног касационог суда усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 12.03.2019. године, о правној природи захтева и надлежности суда за одлучивање о захтеву за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање одговарајућим организацијама за обавезно социјално осигурање. Према овом правном ставу (којим је измењен и допуњен Закључак Врховног касационог суда усвојен на седници Грађанског одељења одржаној 23.03.2010. године) суд је надлежан да у парничном поступку одлучује о захтеву запосленог лица, или лица које је корисник накнаде за време привремене незапослености, да послодавац, или Национална служба за запошљавање, уплате доприносе за обавезно социјално осигурање одговарајућим организацијама за обавезно социјално осигурање, без обзира на то да ли је такав захтев једини предмет спора. Такав правни став изражен је и у пресуди Врховног касационог суда Рев2 1453/2017 од 22.06.2017. године. Утемељеност таквог правног става је у имовинскоправној природи захтева за уплату.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници дозволи одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, будући да ревизијске разлоге тужена заснива на ставу да суд није надлежан да одлучује о уплати доприноса, већ се заштита тог права остварује у управном спору. Осим изнетог, битне повреде одредаба парничног поступка, које у суштини ревидент истиче као ревизијски разлог, нису основ за разматрање ревизије као изузетно дозвољене. Материјално право на које ревидент указује, садржано у Закону о доприносима за обавезно социјално осигурање, не захтева да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађања, нити је потребно ново тумачење права, а ревидент не указује на другачију судску праксу ради потребе за њеним уједначавањем.

Зато је на основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета 11.01.2017. године. Вредност предмета спора је одређена на износ од 314.070,89 динара.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија тужене није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
др Драгиша Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић